

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”, Rom. 10, 15.

Anul VI. 1926

București.

No. 3.

El îmi este mijlocitor.

Știu că am păcătuit și mai știu că am „un mijlocitor la față”, pe Isus Hristos, cel drept. Isus a trăit pentru mine, a murit pentru mine, a înviat din morți și S'a suit la cer ca să fie reprezentantul meu personal la Tatăl.

Fiindcă Isus nu S'a rușinat să-mi zică frate, îl consider cu încredere, ca frate. Bucuria și speranța joacă în pieptul meu la gândul că am în cer un frate care poate, și vrea, să-mi dea din belșug tot ce aș cere. El s'a făcut în totul asemenea fratrilor Săi, și deci, asemenea mele, ca să poată fi mare preot îndurător și milosiv ca să facă curățire de păcatele poporului și prin urmare de ale mele. Ca Fiul al omului și ca frate, Isus a intrat în suferință în ceruri ca să se arate înaintea tronului lui Dumnezeu vorbind în favoarea mea.

În timp de greutăți am mângâere, în încurcături primesc asigurare privind la Isus, căpetenia și desăvârșitorul credinței noastre, care S'a așezat la dreapta lui Dumnezeu pe tronul Său. Deși S'a înălțat mai pe sus de orice putere, de orice conducere, și orice stăpânire, El nu mă uită ci își amintește de slăbiciunile mele. El știe că n'am vreo dreptate a mea care să-mi dea dreptul de a intra în ceruri și de aceea, ca Mijlocitor, face uz de pro-

pria Lui dreptate în favoarea mea; și în felul acesta sunt primit.

El știe din ce sunt făcut, își aduce aminte că nu sunt decât pulbere, și ca Sacrificator trimite Spiritul Său de har și putere pentru a face față la nevoile mele. El mă îndeamnă să mă apropii cu încredere de tronul harului și când mă apropii îl aflu acolo pentru a ascultă apelul meu, pentru a-mi da ertarea și harul de care am nevoie în clipele grele. Nu vreau să zic, că toate acestea se fac fără știerea Tatălui, dar iubirea, îndurarea, harul și ertarea Tatălui se manifestă prin Fiul Său, Isus Hristos, Mântuitorul și Mijlocitorul meu. Prin El mă apropii de Dumnezeu.

Știu din Scripturi că va trebui să dau seama Aceluia care, fără a căuta la față, va judecă pe fiecare după faptele sale; știu că ora judecății a venit. Nu trebuie dar să mă las legănat de gândul că aș fi sigur, ci trebuie să mă încred numai în acela care este Mijlocitorul meu. El ca Reprezentant al meu, pledează în favoarea mea. Lui am încredințat grija pentru sufletul meu și mă încred cu totul în lucrarea pe care El o face pentru mine.

Sunt fericit să mărturisesc și altora despre Isus, Mijlocitorul meu atotputernic. Aș vrea să fie și Mijlocitorul tău: vrei să-L primești?

W. W. Prescott.

Timpuri primejdioase; nevoia de a păstra un înalt nivel moral.

În luna Octombrie anul trecut a avut loc ca de obicei adunarea de toamnă a Comitetului Conferinței Generale. Din raportul prezentat cu această ocaziune spicim câteva citate care credem că vor fi de un folos îndrumător pentru membrii noștri, de aceea rugăm pe lucrătorii și conducătorii comunităților noastre să citească în adunare următoarele extrase la o oră cu caracter potrivit.

Com. Uniunii.

„Am ajuns zilele primejdioase despre care ne vorbim de mulți Scriptura. În toate părțile se poate vedea decădere spirituală și degenerare morală. Zile de felul celor din timpul lui Noe și Lot sunt zilele în care trăim noi. Ncredința nu numai că se fălește pretutindeni în mod cu totul arogant, dar își ia și măsca numelui și moravurilor creștine, și alină o lesnicioasă intrare în viața multora ce se zic creștini. Necurătența morală amenință viața multor mișc. Legăturile de căsătorie, insitutele de către un Creator înțelept, pentru a fi un protector al căminului, o forță reală a societății, și o apărare contra destrăului, a devenit ținta atacurilor vrăjmașului oricărei dreptăți. Divorțul, de multe ori bazat pe motivele cele mai triviale, crește în mod alarmant. Felul modern de îmbrăcăminte, a cărui influență distruge de multe ori modestia și ajută la porări lipsite de sfințenie; distracțiile lumii, cu exaltarea subiecților de crimă și păcat; literatura decadentă, cu îndemnul și necințate către necredință și necurătență, aceste nesfârșite influențe produc spărturi în societate, distrag familia, și slăbesc statele. Biserica lui Hristos, înconjurată de aceste rele condiții și influențe, trebuie să rămână în porțile și integritatea înalte și sfințenie sale chemări, credincioasă adevărului și principiilor demnității, modestiei și simplității, care caracterizează pe urmașii nepătului și sfântului Mântuitor.

„Având în vedere aceste condiții, și primejdii care se arată în fața Bisericii, facem să răsună următoarele solemne avertismente către frații și surorile noastre în tot locul:

Despre integritatea morală.

„Recunoscând că scopul acestei lucrări este de a pregăti un popor spre a fi dus înaintea unui Dumnezeu sfânt și nepăt, și că aceasta cere o lucrare a cărei conducere este cu totul spirituală și curată, și mai pe sus de orice păl și stricăciune morală care domnește în veacul acesta rău, se socotește ca ceva necalificabil de rău orice lucru care în cuget, vorbe sau fapte tinde către ceace este imoral; și se cere din partea tuturor celor cu răspundere în conducere să dea serioasă atenție acelor principii cari ajută la gânduri și viață curată, pentru ca comunitatea și instituțiile noastre să fie sub conducerea unor oameni cari sunt mai pe sus de orice reproș. Se mai recomandă ca toate comunitățile noastre să deună mare grijă în menținerea unui înalt nivel moral în viața membrilor lor, dând atenție deosebită pentru buna educare a tineretului nostru, cu scopul de a-i feri de influențele rele ale acestui veac. Să se caute ca prin disciplina bisericească să se mențină cel mai înalt nivel moral în comunitate. Se recomandă studierea și adoptarea învățăturilor spiritului profetic din capitola „Fețiți-vă de orice aparență rea”. *Mărturia, pag. 281.*

Despre căsătorie.

„Deoarece experiența ne-a învățat că desconsiderarea sfaturilor limpezi ale Sfintei Scripturi cu privire la căsătorie între credincioși și necredincioși duce deseori la suferințe, desamăgiri și naufragii în cele ale credinței, lucrătorii experimențați sunt învățați să dea sfat și învățătură despre chestiunea căsătoriei, la locul și timpul potrivit, arătând sfințenia legământului conjugal, și nevoia de a fi îndrumați de Sus cei cari fac un pas așa de însemnat și sfârșit legal de fericirea cuiva și pătina de a se face folositori; ca și de a da avertisment despre primejdii căsătoriei cu necredincioși sau cu persoane de altă credință; în ce privește ceremonia căsătoriei, se va observa o sfântă simplitate.

Despre divorț.

„Văzând creșterea alarmantă a numărului divorțurilor în lume, și disprețul

crescând față de sfântul legământ al căsătoriei, mulți pare a considera căsătoria ca o simplă stare trecătoare socială, ce se poate face și desface cu ușurință și după voință; și deoarece este o primejdie continuă ca membrii noștri să fie alinați de același spirit al impurilor în care am ajuns și s'ar putea să caute cu plăcere la lucruri pe cari Cuvântul divin le condamnă, accentuăm hotărîrea noastră de a considera ca ceva rău divorțul și urmările lui, când ar fi făcut pentru alte motive decât cele amintite în Mat. 5, 32.

Despre literatură.

„Deoarece citirea cărților și reviziilor cari conțin povestiri senzationale, fie adevărate sau fie inventate, dintre cari multe conțin sentimente imorale și lablouri necuviincioase, este unul dintre cele mai iscusite mijloace ale lui Satan pentru a înșelă și rălăci pe membrii noștri, spre a pierde timpul și a scădea viața spirituală la lucrători și la membri, distrugând interesul citirii Bibliei, făcând ca mintea să nu fie în stare de a lucra ceva cu folos, și nimicind plăcerea și puterea de a lua parte la lucrări spirituale, decidem să arătăm cu putere desaprobară noastră în citirea unei asemenea literaturi.

Despre spectacole de cinematograf.

„Recunoscând nevoia de a ne opune oricărei influențe care amenință viața și buna stare a comunității; și deoarece spectacolele de cinematograf sau de diferite teatre devin tot mai mult o primejdie pentru moralitate, și un distrugător al spiritualității, conducând în multe cazuri la un josnic și greșit fel de viață, înem să arătăm că desaprobăm vizitarea unor asemenea spectacole sau a locurilor dubioase de distracție, și facem apel la lucrători, slujbașii comunităților, și membrii noștri, liniți și bătrâni, să se rețină dela asemenea lucruri rele.

Despre distracții comercializate

„Stîind că trăim în zilele de pe urmă când „oamenii sunt mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”, hotărîm să avertizăm pe membrii noștri contra spiritului înșelat după plăceri al lumii noastre, și plăcerile sau distracțiile comercializate, așa de mult stăpînitore.

Despre îmbrăcăminte.

„Unul dintre apărătorii curățeniei sociale ca și a spiritualității, este modestia, simplitatea și bucuria în îmbrăcăminte. E de cea mai mare însemnătate ca nivelul înalt propus de Biblie și de spiritul profeției să fie menținut, atât de lucrători și de familiile lor, cât și de toți membrii comunității. „Caracterul unei persoane se judecă după felul în care se îmbracă. Un gust bine format, o minte cultivată va fi cunoscută prin aceea că-și alege o îmbrăcăminte simplă și rațională”. *Education, pag. 248.*

„Se vede bine că modelele predominante produc mult rău în poporul nostru. Ni se spune că.

„Moda distrage intelectul și mănăncă spiritualitatea poporului nostru”; și că „supunerea la mode se strecoară în comunitățile Adventiștilor noștri de Ziua Șaptea, și cauzează ca nimic altceva, ravagiile cele mai mari în separarea poporului nostru de Dumnezeu”. *Testimonies, Vol. IV, pag. 647.*

„Cultivarea mândriei vanitose și a necumpătării în îmbrăcăminte, și robie ascultare de mode care lînd să steargă deosebirea între lume și poporul deosebit al lui Dumnezeu, fie bărbați sau fie femei, are o hotărîre influență asupra vieții lor morale și spirituale.

„Având în vedere aceste primejdii, rugăm cu stăruință pe toți lucrătorii noștri, cu familiile lor, să reziste atacurilor lumii, dând astfel o pildă turmei, și educând pe toți să se conducă în îmbrăcăminte după starea ce ni se cere de solemnă solie ce ni s'a incredințat. Facem deasemenea apel la toate instituțiile noastre să se unească pentru menținerea și în această privință a unui nivel cu adevărat creștinesc.

„Ca încheiere dorim să exprimăm profunda noastră convingere, că hotărîrile precedente nu vor putea să-și atingă scopul dorit, dacă nu sunt însoțite de o vie experiență spirituală care să producă o înnoire de viață.

„Deaceia invităm călduros pe toți membrii noștri să se unească cu lucrătorii noștri într'o nouă consacrare a trupului, sufletului și spiritului pentru terminarea lucrării incredințate”.



Istoria denominațională.

O mișcare dorită de Dumnezeu.

1. a) Când Dumnezeu a creat la început pământul a urmărit cu această un anumit scop. El face parte din univers. Numai în această lumină poate fi bine înțeles rostul lui. Toate lucrurile au fost create „pînă și pentru Dumnezeu”. Rostul pământului deci este rînduit de Dumnezeu și anume să fie o parte din Statul Cerului, o parte care încoronează desăvârșirea lui Dumnezeu. Sătan rălăcise lumea și pe sine prin ideea aceasta: „Voi n'ajfi fost creați numai pentru Dumnezeu ci aveți un scop în voi înșivă. Deoarece Dumnezeu este în noi și El vrea să Se manifesteze (manifestare pe care noi o numim iubire) urmează deci că fiecare ființă, inclusiv omul, trebuie să albe un obiect lașă de care să se manifesteze. Scopul de a-și sluji loru-și este un scop egoist. Iubirea este conștința culva că trăește pentru binele altora, este adevăratul serviciu divin. Sătan fusese aruncat pe pământ. Dar lucrul acesta nu eră îndestulător, și pământul trebuia curățit de acest vrăjmaș al oricărei dreptăți. Dar pământul însea de Univers. Omul pe care-l crease putea mai bine să dovedească nesocotirea ispitelor egoiste ale lui Sătan. Dumnezeu l-a învățat. l-a dat pomul vieții, ca să poată vedea cum toate au un scop mai mult și anume de a sluji pe Dumnezeu. Cu toate acestea omul se abătă. Pământul leșise din rîndu-eala lui de a fi o parte din Univers. Acum noul plan al lui Dumnezeu eră să-l aducă înapoi, să-l salveze. Acesta este planul mîntuirii. Se realizează, atunci când pământul

și toate ființele de pe el vor fi reunite cu Dumnezeu și totul, și vor trăi pentru împlinirea scopului lor.

b) Dumnezeu nu e salistăcut că sunt câțiva oameni cari recunosc planurile Sale, și ceea ce fac, fac pentru Dumnezeu. El vrea să ajute iutorilor pentru ca toți să se împărlășească de această înaltă înță. Aceasta cere însă o muncă din partea celor cari înțeleg planul lui Dumnezeu. Aceștia își dau seama că a recunoaște pe Dumnezeu însemnează a lucra pentru binele aproapelui. El știu bine că nu trăesc pentru sine. El se străduesc să reîntorcă pe oameni la adevăratele rosturi ale vieții, pentru că Dumnezeu locuește într'ansii. Hristos se roagă pentru ucenicii Săi, ca ei să nu fie distruși de către lume. El zicea: „Eu vă trimet în lume”. Pentru acest scop e nevoie de conlucrarea tuturor acelor ce știu acest lucru, a tuturor acelor ce cunosc și înțeleg planul lui Dumnezeu. Spre a face numai jumătate din serviciul divin adecă a ne închină cu toți la un loc lui Dumnezeu nu ar fi fost nevoie de o comunitate.

Dela început Hristos a ales o grupă de oameni cărora le-a dat misiunea să-L Reprezinte. Spiritul de cooperare trebuie să caracterizeze pe ucenicii Săi. Lucrarea pentru alții, planul lui Dumnezeu de lucru, cere să existe însă Comunitatea. A avea o însărcinare, însemnează misionare. Lucrarea misionară atunci poate să fie bine făcută, când e făcută în comun.

c) Dumnezeu a chemat la început câte o persoană la această lucrare,

apoi a luat un popor înireg. Dela data aceea fără încetare au făcut lucrare misionară. Această grupare s'a făcut numai cu scop misionar. Dar uneori au început să lucreze în chip egoist. Aceasta a adus însă căderea poporului respectiv. Iudeii ne sânt o pildă: Ei n'au înțeles ce plan avea cu ei Dumnezeu. Ei trebuia să aducă neamurilor mântuirea. Prin urmare organizația este o primjdie atunci când nu se înțelege, sau se pierde din vedere adevărul ei scop. O altă pildă avem în cele șapte biserici: Neîncetat Dumnezeu cheamă câte o biserică la viață și iarăși și iarăși pierde din vedere fiecare grupă, fiecare biserică, adevărul ei rost: salvarea omenirii și își pune ca țintă creșterea comunității. Dumnezeu trebuie să le lepede. Numai două comunități fac excepție. Comunitățile trebuie să fie ca un popor pentru a vesti soția în lume, dar nici o biserică nu există pentru a-și plăce sieși.

2. Să studiem câteva din aceste mișcări:

a) După ce a avut loc prima cădere a oamenilor, Dumnezeu a făcut să se producă ici și colo asemenea mișcări. În cele din urmă vedem pe Noe care ia asuprași această lucrare. El și familia sa. După el însă oamenii iarăși pierdură din vedere scopul grupării lor. Rezultatul: Clădirea turnului și încurcarea limbilor.

b) După ce patriarhii au adormit, Dumnezeu duse pe fiii lor în grea robie, pentru ca acolo să învețe să dorească mântuirea. Apoi i-a scos și le-a dat în pustie poruncile și simbolurile. Prin acestea poporul amintit trebuie să aducă lumii lumină asupra scopului existenței și ei pierdură calea și crezură, că

trăesc pentru ei înșiși. Hristos zice: „Inconjurași marea și uscatul, ca să faceți un prozelit iudeu“.

c) Creștinismul este o nouă mișcare. Scopul lui? Să aducă omenirea la ținta pe care trebuie s'o urmărească. Dacă iudeii ar fi urmărit acest scop, ar fi rămas mai departe poporul lui Dumnezeu. În primii ani al creștinismului, se urmări ținta propusă și voia de Dumnezeu, dar apoi se pierdă din vedere. Creștinismul deveni Biserică. „Am împotriva la, că ai pierdut iubirea cea dintâi“. Dumnezeu i-a lămurit prin suferințe. Când persecuțiile au încetat, Creștinismul deveni biserică de stat și căzu cu totul în servire de sine, toate avertismentele erau zadarnice. Dumnezeu lepedă comunitatea organizată și își alege câțiva credincioși. Atunci din nou se repetă acelaș lucru. Vine o nouă mișcare, stă câțva timp, crește și pierde ținta din vedere.

d) În timpul întunecului Evului Mediu, Dumnezeu cheamă la existență mișcarea reformatorilor. În acelaș timp, în diferite locuri, se ridicară bărbați mișcați de Spiritul lui Dumnezeu. Ei au adus soția lui Dumnezeu, au arătat clar care este calea lui Dumnezeu și au căutat să întoarcă înapoi oamenii pe calea cea bună. Același și aceleași semne se văd în toate mișcările conduse de Dumnezeu. Mulți au fost avertizați. Dar când Reformațiunea a crescut, s'a găsit în aceeaș primjdie. Principii începură să se amestece în această tânără mișcare. A început să fie rău înfrebuințată spre scopuri politice și scopul ei ideal, de a pregăti pe pământ împărăția lui Dumnezeu, a fost uitat.

e) Din nou a fost necesar ca

Dumnezeu să cheme la existență un nou popor, o nouă mișcare. Lucrarea Sa se va încheia în curând. Toldeana au fost câștigați câte un mic număr de oameni. Mai e nevoie să se facă încă o efort, și atunci viața păcătoasă de pe pământ se va sfârși, căci se va atinge ținta pentru care fusese creat pământul. Deodată se arată mișcarea Adventă. Mișcarea aceasta este aceea în care ne aflăm. Mullă vreme a fost fără organizație. Lucrarea crescând, s'a văzut necesitatea unei organizații. S'a văzut însă primejdia și s'a cerut sfat dela Dumnezeu. Lucrarea misionară o poate duce mai de-

parte numai o mișcare organizată. Lucrul acesta eră necesar, dar nu în simpla organizare stă scopul acestei lucrări. Scopul este și rămâne lucrarea misionară, a duce lumii solia despre o mântuire de săvârșită. Noi ne aflăm în această mișcare. Ea este dorită de Dumnezeu. După aceasta alta nu mai vine. Prin urmare, pentru binele semenilor noștri, să ne ținem strâns de datoria noastră, să studiem lucrarea în care ne aflăm, să recunoaștem înalta noastră chemare, să ne lăsăm înbărbătați, ca ținta noastră să nu o pierdem din vedere ci cu vrednicie să ocupăm fiecare postul ce ni s'a încredințat.

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU PROGRAMUL MISIONAR.

APRILIE:

„Cât avem prilej, să facem bine.“

Galateni 6, 10.

Facerea de bine este un rod al Spiritului Sfânt, (Gal. 5, 22) deci, una din caracteristicile evidente ale creștinismului practic. Cine face binele, zice evanghelistul Ioan, este din Dumnezeu; cine face răul, n'a văzut pe Dumnezeu (3 Ioan 11). Copiii lui Dumnezeu, adecă adevărații creștini se cunosc dar și după măsura în care au învățat să facă în viața lor de toate zilele, binele.

Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește păcat (Iacob 4, 17). Omul care zice că este creștin, dar care nu face binele, este asemenea unui pom, care nu face roade, și despre care însuș Isus zice: „va fi tăiat și aruncat în foc“. (Mat. 7, 16—19).

Dar, după cum nu poți culege struguri din spini sau smochine din măracini, tot așa zice Evanghelia lui Hristos, nu poate un om firesc, un om rău, nerenăscut, să facă bine. Despre oamenii firești, regele profet David ziceă încă de demult: „S'au strical oamenii, fac fapte urile; nu este nici unul care să facă bine“. (Ps. 14, 2).

Facerea de bine este dar o calitate pe care nu trebuie s'o căutăm la oameni firești, streini de cunoștința Adevăratului Dumnezeu. Ea este dimpotrivă un dar, un rod al Spiritului Sfânt, care crește mai ales în inima fiilor lui Dumnezeu. (Iac. 1, 17).

Facerea de bine este contrarul facerii de rele. A face bine însemnează a face ceva „așa cum se cuvine, conform cu adevărul, cu morala creștină, adică cu voiața lui Dumnezeu“.

Mulți oameni cred că fac bine atunci, când nu fac nici un rău nimănui sau când întorc bine pentru bine. Dar facerea de bine în adevăratul înțeles creștinesc al cuvântului este atunci, când faci bine nu numai celui care ți-a făcut bine sau numai celui care te iubește, ci când faci bine celui care ți-a făcut rău sau care nu te iubește.

Cunosc un proverb, care zice: „A întoarce rău pentru bine, este diavolesc; a întoarce rău pentru rău, este dobitolesc; a întoarce bine pentru bine, este omenesc; a întoarce bine pentru rău, este dumnezeesc”.

A răsplăti cu rău celui care ne-a făcut bine, este în adevăr un lucru diavolesc. Din nenorocire s'adeverește adesea cunoscutul proverb care zice: „pe cine nu lași să moară, nu te lași să trăiești”. În societatea creștină așa cum este alcătuită azi, vai! se găseac încă oameni cari întorc răul pentru bine.

A întoarce rău celui care ne-a făcut rău, adică a blestemă pe cel care ne blesteamă, a înjură pe cel care ne înjură, a fură pe cel care ne fură, a bate pe cel care ne bate, este un lucru dobitolesc. Șarpele care este călcat pe coadă, mușcă. Calul în care dai cu biciul, te lovește cu piciorul. Așa și unii oameni, deși numiți creștini, înjură când sunt înjurați, bat când sunt bătuți, cu alte cuvinte întorc răul pentru rău. Acest fel de a lucra este dobitolesc.

A face bine numai celor ce ne face bine, și a iubi numai pe cei ce ne iubesc, e un lucru natural, dar omenesc, pe care-l fac și păgânii; dar a face bine celui care ne blesteamă, este un lucru dumnezeesc, și trebuie să caracterizeze

neîntrerupt pe adevărații creștini, pe adevărații fii ai lui Dumnezeu.

Acesta este însă un meșlesug pe care nu-l cunosc încă mulți creștini din ziua de azi.

Cu toate acestea, Evanghelia lui Isus Hristos de mii de ani îndeamnă pe urmașii Lui, să facă așa.

„Luați seama”, zice apostolul Pavel „ca nimeni să nu întorcă altuia rău pentru rău; ci căutați să faceți toldeana ce este bine atât între voi, cât și față de toți”. 1 Tes. 5, 15.

„Indeamnă-i”, scriă pe vremuri lui Timoteiu, „să facă bine, să fie bogăți în fapte bune, să fie darnici, gata să simlă împreună cu alții”. 1 Tim. 6, 18.

„Adevărat este cuvântul acesta”, scriă Pavel lui Titu, „și vreau să spu apăsai aceste lucruri, pentru ca cel ce nu crezut în Dumnezeu, să caute să fie cel dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni”. Tit. 3, 8.

Ca unii cari am crezut în Dumnezeu și cari cunoaștem voia Lui, trebuie să căutăm să fim cei dintâi în fapte bune, și de folos pentru oameni. Dacă vom face totdeauna bine, și mai ales celor ce nouă ne doresc răul, vom fi cu drept pârge făpturilor Lui și mare va fi răsplata în ziua învierii dreptilor.

Dar facerea de bine nu aduce răsplată numai în viitor, pe noul pământ, ci de multe ori chiar acum, pe acest pământ, după cum se poate vedea din întâmplarea următoare:

Într-o zi un predicator modest al Evangheliei întâlni un cunoscut, în stradă, care-i ceru un ajutor. Predicatorul însuș fiind sărac, nu avea decât 20 lei în buzunar. După puțină gândire, îi dete cunoscutului, și plecă mângându-se cu proverbul din Scriptură, care zice: „Cine are

milă de sărac, împrumută pe Dumnezeu, și El îi va răsplăti binefăcerea". Prov. 19, 17.

Ablă s'a depărtat vreo două sute de pași, și lată că-l întâlnește un Domn, care îi vorbește astfel: O, Domnule L..., cât de mult mă bucur că te întâlnesc. Săptămâna trecută am pus această piesă de aur în buzunarul vestei mele, pentru a o dărui celui dinălu predicator sărac pe

care îl voi întâlni în cale. Te rog primește-o din partea mea.

Mal târziu, ori de câte ori istorisă această experiență, predicatorul obișnuit să zică: „Dacă nu m'aș fi oprit în cale să ajut pe acel sărac, nu m'ar fi întâlnit omul cel bogat ca să-mi dea piesă de aur”.

P. P. Paulini.

Mântuirea din credință și mântuirea prin fapte.

Suntem în primejdie a crede că putem obține un loc în ceruri mulțumită faptelor noastre bune și activității noastre pentru Dumnezeu, uitând personala regenerare a inimii și a vieții. Un singur passport ne dă permisiunea de a trece în împărăția lui Dumnezeu și acesta se numește: dreptatea Domnului nostru Isus Hristos. Aceasta nu se primește ca o răsplătă pentru munca noastră, ci este un dar dat grațiu de Dumnezeu. Întrebarea cea mare pe care fiecare credincios trebuie să și-o pună este deci: „Am simțit eu în practică acest lucru? Este, El, Hristos, Mântuitorul meu personal? A erlat El păcatele mele? Fost-am eu spălat în sângele Său? Sînt eu într'adevăr puterea erlării?”

Noi toți am lucrat așa mult încât am uitat de noi înșine. Dar care a fost mobilul vieții noastre? Am fost noi mânăși de spiritul iubirii? Iubirea lui Dumnezeu primită în inimă sfințește viața, și numai având această iubire am câștigat biruința asupra păcatului, și bucuria în Spiritul Sfânt. Dar dacă în toată această activitate, nu am făcut să crească harul, sfințenia, credința

și iubirea, la ce ne-ar servi o viață de sacrificii?

Cuvintele acestea sunt și pentru cei împreună cu noi slujitorii în predicare. Noi vedem asupra altora efectele miraculoase ale Harului divin, care lucrează transformări uimitoare. Dar același Har nu poate să lucreze spre o și mai înaltă transformare a noastră? Suntem noi creștini în adâncul inimii noastre? Putem noi privi în față pe marele Dumnezeu al cerului, în fața căruia nu există nimic ascuns, și să știm că într'adevăr prin meritele Mântuitorului crucificat, prin iubirea și mila Lui nesfârșită, El ne primește ca membri ai familiei cerești?

Câteodată suntem așa mult preocupăți de lucrarea lui Dumnezeu, încât uităm pe Dumnezeu. Uităm să ne rugăm, neglijăm cercetarea cuvântului lui Dumnezeu. Ca niciodată în Istoria lucrării, slujitorii Evangheliei sunt copleșiți de o mare felurime de lucrări, încât noi personal suntem în primejdie de a neglija dulcea și necesara comuniune cu Dumnezeu, din care numai poate să ne vie putere și mântuire.

Dumnezeu să ajute fiecăruia să



se ocupe înainte de toate de propria lui casă, și să ia seama cum este practică învățătura în însăși viața lui. Numai când teoria Evangheliei va fi pusă în practică, se vor putea spune cuvinte puternice pentru mântuirea semenilor.

F. M. Wilcox.

FIȚI MARTORI.

Într-o dimineață, trecând prin fața unui magazin mare, mă simții îndemnat să merg la director și să-i vorbesc despre mântuirea sufletului. Găsindu-l îl spusei:

„Domnule T., de multe ori am venit ca să vorbesc cu d-voastră despre cât ar costa de pildă un pat, o bibliotecă, sau covoarele; dar nu v'am vorbit niciodată despre lucrurile de care mă ocup personal. Ați binevoi să-mi acordați câteva minute de convorbire?”

Mă duse în biroul său unde, luând

din buzunar un *New Testament*, începui să-i explic, pasagiul după pasagiul, nevoia de a primi pe Isus Hristos. În cele din urmă, pe când lacrimi îi curgeau pe obraji, îmi zise:

„Sunt de șaptezeci de ani. M'am născut în localitate, și mai mult de o sută de pastori, și peste cinci sute membri ai comunității m'au cunoscut ca și d-voastră și au venit să vorbească cu mine despre afaceri; dar în decursul acestor ani, nimeni altul decât d-voastră nu mi-a vorbit despre sufletul meu”.

De ce dar Adventiștii de ziua Șaptea, cari au o solie de dus omenirii acesteia nu ar proceda la fel și ar vorbi oamenilor deschis despre mântuirea sufletului lor? Interesați pe oameni în lucrarea voastră și ei vor începe să se intereseze.

R.

Partea dinăuntru și partea dinafară.

Maria celtise în Biblie un verset care o pusese pe gânduri: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici, că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, dar înăuntru este plin de răpire!” Fără îndoială ea înțelegea călva însemnătatea figurată a acestor cuvinte; despre farisei își făcuse ea o idee. Dar blestemul îndreptat de Domnul asupra acestor fel de oameni o făcea să se cutremure. „Vai”, zicea ea, „ce rău trebuie să fie lucrul acesta, să spell blidul numai pe dinafară, și să-l lași înăuntru murdar!”

Maria începui să ajute mamei sale la gospodărie. Câteodată mama îi da voie să spele vasele dela gustarea de dimineața. Nu erau

nici prea multe, nici prea murdare așa că ar fi putut să le curețe. În timp ce le spăla, felia își amintiă de cuvintele: „Vai vouă, că spălați paharele pe dinafară”. Deaceia de partea dinafară nici nu se mai îngrijea, oricât de murdară ar fi fost. Partea dinăuntru însă primia neșpus de multe îngrijiri.

Dar nu numai în cele ale vaselor folosiă Maria cuvintele învățate. Sigur că partea din afară a rochițelor, a ghetelor, nu suferia ca la ceșli și farfurii, că nici mama nu i-ar fi îngăduit așa ceva, dar de multe ori uită să răspundă frumos, să mulțumească și să fie veselă și zâmbitoare. Părinții o iubiău, și, dacă ea se simțea bine înăuntru, partea dinafară o lăsa în

părăsire. Maria, pe dinăuntru, amabilă, cuvîntoasă, și bună, de multe ori se arătă în afară rea, supărătoare și nepăsătoare...

Maria a crescut. Mereu a cugețat la cuvintele învățate de mult și a ajuns să înțeleagă ceva mai mult dintr'ânsele, mai ales că a celit și partea dela urmă a versetului: „Fariseule orb, curăță partea dinăuntru a paharului și a blidului, ca și partea lui dinafară să fie curată”. Acum când spală vasele, curăță și partea dinafară cu aceeași grijă ca pe cea dinăuntru. Nu se cere prea multă muncă, pentru că se curăță foarte repede. La fel s'a petrecut cu inima ei. A cerut Bunului Dumnezeu să curețe partea dinăuntru care făcea ca și în afară să fie oarecari pete de păcat, și așa, inima ei s'a limpezit și a ajuns să arate în afară cât de curată este. A ajuns Maria astfel să înțeleagă nevoia de a curăța neîncetat strălul de praf care vine dinafară, căci praful acesta este făcut din neglijență, și mândrie care uneori se amestecă cu egoism.

EX.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membru: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.—Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

O piatră de încercare: clipele libere.

Adevărata probă pentru noi sunt clipele libere. Ispita nu se poate agăță de lineret când sunt ocupați ziua întreagă, cu lucruri cari cer atenția încordată. În decursul celor mai multe din cele douăzeci și patru de ore dintr'o zi, n'avem timp să facem lucruri rele, și nici măcar să gândim la ele.

Dar nu așa stau lucrurile cu clipele de libertate. Putem să le pierdem cum vrem, fără a fi nevoiți să dăm seama de ele înaintea unui superior sever. Putem să ne batem joc de ele cum ne place, căci numai conștiința noastră ne cere socoteală. Dacă suntem leneși, frivoli sau neglijenți, lucrul acesta clipele libere ni-l arată.

Clipele noastre libere ne judecă. Arată ce suntem. Mai mult, ne formează și spun mai dinainte ce vom fi. Un lănar poate să fie un slujbaş model timp de opt ore, dar care, plecând dela serviciu, petrece două trei ore într'un chip nedemn. Fiți siguri însă că aceste două sau trei ore, vor lăsa urma lor neștearsă. El lucrează de nevoie. Nu din buna lui voință este harnic și metodic. Când are prilej să-și urmeze plăcerile, își alege lovarăși nedemni, lucruri nefolositoare, plăceri stricătoare.

Clipele lui libere, mai mult decât orele de muncă, arată aspirațiile sale, arată ce este.

Vrei să știi cine ești? Cercetează-te și vezi cum folosești clipele libere. Vrei să știi ce vei ajunge? Urmărește cu grijă lucrurile pe cari le faci când ai încetat lucrul.

R.

LECTIUNI PENTRU COPIL.

Lecțiunea 10 — 6 Martie 1926.

Isus este uns cu mir.

Textul biblic: Ioan 12, 1-11.

Texte paralele: Mat. 26, 6-13, Marc. 14, 5-9.

De memorizat: „Ea făcu ce pută”. Marc. 14, 8.

1. Isus, împreună cu ucenicii Săi, călătorii dela Ierichon spre Ierusalim, unde avea să fină sărbătoarea Paștelui. Cu șase zile mai înainte de sărbătoare. El ajunsese în Betania, care era la o mică depărtare de Ierusalim. În Betania, Domnul merse la casa bunilor Săi prieteni, Maria, Marta și Lazăr. Isus nu mai venise aci din ziua când am învățat că învinsese pe Lazăr din mormânt.

2. Dându-se de veste nouăle că Isus se află în Betania, mulți Evrei cari mergeau la Ierusalim cu ocazia Paștelui trecură și prin Betania, fiind doritori să vadă pe Isus, și deasemenea mai erau curioși să vadă și pe Lazăr, despre care auziseră că murise, și ială că acum trăia. Printre vameși și cărturari, erau și din aceia cari priveau cu ochi răi pe Isus, cugetând cum să facă spre a putea să-L prindă și să-L omoare.

3. În timp ce Isus se află în Betania, fu invitat să cineze la casa lui Simon, care fusese vindecat de lepră. „Marta slujă; iar Lazăr era unul dintre cei cari sedeau la masă împreună cu El”. Inima Mariei era plină de iubire pentru Isus. Ea îi auzise vorbind despre timpul când trebuia să moară, și deaceia doriă ca să-l dovedească căl este de onorat. Dând dovadă de multă lepădare de sine, ea aduse o micanală culie de alabastru, în care se găsea mir, din care luând, ungea pe Isus pentru înmormântarea Lui. Dar fiindcă mulți ziceau acum că El va fi încoronat ca rege, întristarea ei se schimbă în bucurie, și ea era foarte doritoare de a se închina Lui.

4. „Atunci Maria luând o litră de mir foarte scump de nard adevărat unse picioarele lui Isus și șterse cu părul ei picioarele Lui; și casa se umplu de mirosul mirului”. Maria făcu această faptă pe tăcute, și poate voia ca ea să nu fie observată, dar iață că mirosul cel plăcut umplu casa, încât toți știră ce făcuse ea.

5. În loc să aștepte să audă ce ar spune

Isus despre fapta Mariei, Iuda, ucenicul care avea să trădeze pe Isus, spuse: „Pentru ce nu s'a vândut acest mir pe trei sute de dinari și să se fi dat la săraci? Dar ei zise aceasla nu pentru că avea grije de săraci, ci pentru că iar era și având punga de la o parte din cele puse într'ansa”. Aceste cuvinte făcură și pe alții dela masă să murmure împotriva Mariei.

6. Maria auzi ce se vorbea, și era neliniștită, căci nu știa dacă și Isus, va considera fapta ca o greșală. Dar Isus înțelese. El spuse către toți: „Lăsați-o, pentru ce îi faceți supărare? A făcut un lucru bun pentru Mine. Fiindcă pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și când voiți, puteți să le faceți bine, dar pe Mine nu mă aveți totdeauna. Ea făcu ce pută: apucă mai înainte să-Mi ungă corpul Meu spre înmormântare”.

7. Cuvintele lui Isus erau îndoșchi o nustrare aspră îndreptată lui Iuda. El era supărat, și își frământă mintea cu plănuri pentru trădarea Domnului Isus. Dela cină el se duse la Ierusalim și călă pe marele preot spre a plănui cum ar putea mai târziu să prindă pe Isus.

8. Isus mai spuse mulțimei încă un cuvânt cu privire la Maria: „Adevăr zic vouă, în toată lumea ori unde va fi predicată Evanghelia, se va spune și ce a făcut aceasta, spre amintirea ei. Și lucrul acesta este adevărat, căci această povestire despre Maria este scrisă în Biblie, unde toți cari ceteșc despre Isus vor cete deasemenea și despre fapta Mariei, prin care și-a arătat iubirea ei față de Isus.

9. Mai marele preoților nu era mulțumit numai cu hotărîrea de a omorî pe Isus singur, ci el se sfătuiră să omoare și pe Lazăr, pentru că din pricina lui mulți dintră ludei plecau și creșeau în Isus”.

Intrebări.

1. Unde mergea Isus împreună cu ucenicii Săi și de ce? Unde s'au oprit?

2. Pentru ce trecură prin Betania mulți ludei cari mergeau la Ierusalim? Cu ce gând privea mai marele preoților pe Isus?

3. În care casă fu invitat Isus să cineze? Cine mai era la masă și cine sevă? Cu ce era plină inima Mariei? Ce făcu Maria?

4. Ce știi despre ucenici făcând a Ma-

plai? Cum aflarea toți de cele ce făcuse eu?

5. Ce știți despre Iuda? Ce au început să facă și ereticii oameni?

6. Ce făcui pe Maria și se uelluig-tenasă? Ce spuse Domnul Iisus?

7. Către cine eră îndreptată mustrarea aspră, în deosebii? Cum a primit mustrarea? Ce știți despre gândurile lui?

8. Ce mai spuse Iisus cu privire la Maria? Cum s'au adoverit aceste cuvinte?

9. Ce alți plai mai puse la cale mai marele preotilor? Pentru ce gândiu că e necuiz să omone și pe Lazăr?

Lecțiunea 11 - 15 Martie 1926.

Intrarea triumfală în Ierusalim; a doua curățire a Sanctuarului.

Textul biblic: Mat. 21, 1-16.

Texte paralele: Marc. 11, 1-11, 15-19; Luc. 19, 28-48; Ioan 12, 12-19.

De memorizat: „Osana Fiul lui David, binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului” Mat. 21, 9.

1. Ierusalimul eră orașul cel mai de seamă din Iudea. El eră numit Cetatea Sântă, din pricină că acolo se află Templul David, cel mai mare rege din Izrael, domise în Ierusalim. Acum un rege roman plin de păcate conducea poporul lui Dumnezeu. Mulți credeau că Iisus eră adevăratul rege al Ierusalimului, și de multe ori l se da titlul de Fiul lui David.

2. Oamenii cari credeau în Iisus, erau acum gata să L încoroneze ca rege. Nici odată mai înainte, Iisus nu le îngăduise să l se închine în acest fel, însă acum gândi să lase pe acei cari l iubeau și l slujeau, să l aducă laude și să L numească regele lor.

3. Iisus și ucenicii Săi fuseseră în Betania, în drum spre Ierusalim, veniră la Betlaghe, un sat în apropiere de Betania, pe coasta muntelui Măslinilor. Iisus se opri acolo și spuse la doi din ucenicii Săi: „Mergeți în satul ce este înaintea voastră; și îndată intrând într'ansul veți află un mănz legat, pe care n'a șezut încă nimeniă dintre oameni. Deslegați-l și aduceți-l. Și dacă cineva v'ar zice: pentru ce faceți aceasta? Spuneți că Domnul are trebuință de el, și îndată il va trimete aci.

4. Iisus, în vestimintele cele simple nu arătă că se aseamănă cu mândrul rege

trod ce sta în palatul lui strălucit. Totuș, cu sule de ani înalte, un profet vorbise despre Iisus, și spusese că El va veni în Ierusalim călărind pe un mănz, și că va fi blând și supus, dar că va aduce mântuirea poporului Său, Iată deci că se apropie timpul cuvintelor lui Zaharia profetul.

5. Cei doi ucenici pe care il trimese Iisus, se duseră, și aflară mănzul legat la ușă afară la drum, și l deslegară. Și deslegând ei mănzul, stăpânul lui zise către dânzii: ce deslegați mănzul? Iar ei ziseră: peatrăcă Domnul are trebuință de el.

6. „Și l aduseră la Iisus, și aruncând vestimintele lor pe mănz sură deasupra pe Iisus”, Iar partea cea mai mare de gloată așternută vestimintele lor pe cale; și alții lătau ramuri de copaci, și le așterneau pe cale”.

7. „Și gloatele cari mergeau înaintea Lui și cari veniau după Dânsul strigau zicând: Osana Fiul lui David, binecuvântat cel ce vine în numele Domnului”.

8. Un șir lung de oameni fericiți, se scoborau pe coasta muntelui spre Ierusalim. În gloată erau oameni, orbi mai înainte, dar cari prin Iisus recăpătaseră vederea. Limbile acelora cari fuseseră muți, rosiau cuvinte de laudă. Acei cari alădată fuseseră schiopi, acum săltau și alergau de bucurie. Lazăr, care fusese mort, acum conducea mănzul pe care călăria Iisus.

9. Când ajunseră la Ierusalim, oamenii văzură această mare mișcare, și spuseră: „Cine este acesta? Iar gloatele zicenu: Acesta este profetul, Iisus din Nazaretul Galileii”. Iisus trecu în Templu, locul cel sfânt de închinare, căci Templul, eră casa Tatălui Său.

10. În loc să se audă în Templul Său glasuri de oameni cari laudă pe Dumnezeu, locul acela eră plin de strigăte și neurânduale. În curtea din afară, oamenii vindeau și cumpărau vite mari și mici și porumbel, pentru jertfe. Unii dintre ei erau neguțători necinstii, gata de ceartă, având glasuri de oameni supărăcioși.

11. „Și Iisus intră în sanctuarul lui Dumnezeu, și dete afară pe toți cari vindeau și cumpărau în sanctuar, și răsturnă mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor cari vindeau porumbel, și le zise: scris este: „Casa Mea casă de rugăciune se va chemă, Iar voi o faceți pețteră de tâlhari”.

12. „Și venură la dânsul în sanctuar orbi și schiopi, și El il tămădui”. Bărbații, femeile și copiii începură să aducă laudă lui Dumnezeu. Micii copilași începură să

cânte: „Osana, Fiul lui David”, și ei erau cei dinlăi cari se bucurau.

13. Unii dintre mai marii preoților și cărturari veniră acum în templu, și când auziră strigătul de laudă și de mulțumire, precum și cântecul copiilor, ei „se mâniară adânc”. Ei doriau ca Isus să-l oprimească pe toți. Ei îi spuseră: „Auzi ce zic aceștia?”

14. „Dar Isus le zice: adevărat: oare n'ați cețit nici odată că „din gura copiilor și a sugătoților voii întocmi lauda?” Lauda cea desăvârșită este aceea ce pornește din inimă iubitoare. Isus știa că acei copii cântau fiindcă îi iubeau, și Domnul nu voia să înceteze cântările lor ferice.

Intrebări.

1. Ce știi despre viața cea mai de seamă din Iuda? Cine conducea acum pe poporul lui Dumnezeu? Ce credeau unii oameni despre Isus și cum îi numiau de multe ori?

2. Ce ar fi fost gata să facă unii dintre oamenii? Ce lucru nu încredințase Isus până acum? Ce se gândi Isus să îngăduie acum?

3. Unde fusese Isus cu ucenicii Săi? În ce loc se opriră din drumul lor spre Ierusalim? Ce știi despre trimiterea celor doi ucenici ai lui Isus?

4. În ce nu arăta Isus că se asemănă cu un rege? Ce spusese un profet cu mult mai înainte, despre venirea Domnului Isus în Ierusalim? Ce se apropia?

5. Ce văzură cei doi ucenici când ajunseră în acel sat? Ce au vorbit cu stăpânul mănăstirii?

6. Ce au făcut cu măneșii? Cum erii gătită calea pe unde aveau să treacă Roșele?

7. Ce strigau gloatele?

8. Numeste untele din diferitele clase de oameni, cari laudau pe Isus în acel timp?

9. Când ajunseră la Ierusalim, ce trebuia poporul din cetate? Ce răspuns li se dăde? În ce loc din cetate merge Isus?

10. Descrise lucrurile cari se săvârșeau în Templu. Ce pricină produsese ceartă printre acei cari erau acolo?

11. Cum curății Isus Templul și ce zise El?

12. Cine veni atunci în Templu? Ce binecuvântare lasă Isus asupra oamenilor? Cum se bucurau copiii?

13. Cine încă mai veni în Templu? Ce făcură ei când auziră ocoștea? Ce doriau ei să facă Domnul Isus? Ce înrăbură pe Domnul?

14. Ce întrebare puse Isus preoților? Care lauda este desăvârșită? Pentru ce un colă Domnul Isus să înceteze cântările copiilor?

Lecltunea 12 — 20 Martie 1926.

Smochinul neroditor; Isus și fariseii.

Textul biblic: Mai. 21, 17-32.

Texte paralele: Marc. 11, 12-14. 20-23; Luc. 20, 1-8.

De memorizat: „Dacă nu vă veți li pocăii, toți asemenea veți pieri”. Luc. 13, 3.

1. După intrarea regească a lui Isus, în cetatea Ierusalimului. El, împreună cu ucenicii, se înloarse liniștii în Betania, unde ne este spus, că a petrecut toată noaptea în rugăciune.

2. „Iar a doua zi înforcându-se în cetate fămânzi. Și văzând un smochin lângă cale se duse la el, dar nu găsi nimic înfrânsul decât numai frunze. Și-i zice: de acum înainte rod din tine să nu se facă în veci. Și se uscă smochinul îndată”.

3. Ucenicii Săi auziră cuvintele Lui însă nu înțeleseră rostul lor. Isus arătase prin acest smochin un semn trist pentru locuitorii Ierusalimului, și pentru oricare altul care prelinde a fi un fiu al lui Dumnezeu, dar la care nu se vede în inimă roadele cele de pref ale iubirii lui Dumnezeu. Către fiecare El spune: „Dacă nu vă veți li pocăii, toți asemenea veți pieri”.

4. În dimineața următoare, când Domnul trecu din nou pe acolo împreună cu ucenicii Săi, „văzură smochinul uscat din rădăcini. Și aducându-și aminte Petru zice: Invățătorule, iată smochinul pe care-l blestemași, s'a uscat. Și răspunzând Isus le zice aveți credință în Dumnezeu”.

5. Isus dorjă ca ucenicii Săi să ceară dela El puterea de a face lucruri cari erau de neputință a fi săvârșite prin proptile lor pulei. Atunci când filii lui Dumnezeu se roagă, ei ar trebui să ceară acele lucruri pe cari și Dumnezeu dorește să le dea lor, iar nu lucruri cari sunt pentru propria lor plăcere. Pentru cei cari se roagă bine, este dată făgăduința: „Toate câte veți fi cerut în rugăciune, crezând veți primi”.

6. „Și venind El în sancțur se apropiară de Dânsul pe când învăță, mai marii preoților și bătrânii poporului zicând: cu ce putere faci acestea? Și cine Ți-a dat puterea aceasta?”

7. „Iar Isus răspunzând le zise: vă voi

întrebă și Eu un cuvânt, pe care dacă Mi-l spuneți, și Eu voiu spune cu ce putere fac acestea. Botezul lui Ioan de unde eră? Iar ei cugeleu întru sine zicând: dacă zicem din cer, ne va zice pentru ce n'ajă crezul lui? Iar dacă zicem dela oameni, ne temem de gloată, pentrucă toți sîn pe Ioan drept un profet. Și răspunzând lui Isus ziseră: nu știm. Zise și El lor: nici Eu nu vă spun cu ce putere fac acestea*.

8. Isus spuse după aceasta o parabolă care aveă de scop să învețe și pe farisei cecece El învățase pe ucenicii Săi prin uscarea smochinului. Iată călătura este aceea: A prelinde că ești un fiu al lui Dumnezeu, sau mai simplu numindu-te pe tine fiu al lui Dumnezeu aceasta nu ne face copii ai Lui. Singuri acela cari ascultă de Dumnezeu, pot fi adevărații fii lui.

9. Isus spuse: „Un om aveă doi fii; și ducându-se la cel dintâiu zise: fiule, du-te, lucrează în viaa mea. Iar el răspunzând zise: nu voiesc, în urmă însă părăndu-i rău, se duse. Și ducându-se la cel de al doilea zise tot astfel. Iar el răspunzând zise, eu Doamne, mă duc, dar nu s'a dus*.

10. După aceea Isus întrebă pe mai marii profeților și pe bătrâni, care din acești doi îi se pare că a îndeplinit voia Tatălui lor. Ei spuseră: „Cel dintâiu“. Fariseii au răspuns drept. Fiul cel dintâiu greșise fiindcă nu ascultase dela început, însă tatăl îl iertă de îndată ce deveni ascultător. Fiul cel de al doilea aveă pretenția că vrea să asculte, dar nu se duse.

11. Apoi Isus se săli să-i facă să vadă că și ei erau asemenea fiului de al doilea. Ei prelindeau că sunt fii ai lui Dumnezeu, dar când Isus îi învăță cum trebuie să fie copiii lui Dumnezeu, ei nu voiră să meargă pe calea Sa. Isus le spuse că oamenii pe cari ei îi disprețuiesc considerându-i păcătoși, vor fi mântuiți în împărăția cerurilor înaintea acelor cari se cred pe ei înșii a fi mai buni.

12. Isus și aslăzi este un Mântuitor tot atât de iubitor. El vrea să mântuească pe toți acei cari aud și ascultă de vocea Sa. „In ce clip miluește pârinițele pe fiu, miluește Iehova pe cei ce se fem de Dănsul“. Ps. 103, 215. „Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“. 1 Ioan 1, 9.

Întrebări.

1. Unde merse Isus în seara zilei când

omisee la intrarea Sa regească în Ierusalim? Cum își petrecu noaptea?

2. Ce s'a întâmplat când Domnul s'a întors în dimineața următoare în Ierusalim? Cum își arăta Isus nemulțumirea față de popul care prelinde că ure fructe?

3. Deși ucenicii Săi auslăseră cuvintele, ce nu înțeleseră ei? Ce arătase Isus prin acest smochin? Ce spuse El către ficeurii?

4. În dimineața următoare când trecură pe acest drum, ce zăbură? Ce curbi Petru cu Domnul Isus?

5. Ce duresce Isus să ceară ucenicii Săi dela El? Ce știu despre felul cum trebuie făcută o rugăciune?

6. Unde merse apoi Isus? Ce întrebare îi puseră bătrânii și mai marii profeților?

7. În loc să răspundă la aceasta, ce altă întrebare le spuse Isus? De ce te-a fiol temut să răspundă într'un fel sau altul? Ce nu spus ei? Ce au voi să le spună Isus?

8. Ce se lucreă Isus să-i ținele print'o parabolă? Cine poate fi un adevărat fiu iubit?

9. Ce știu despre trimeteroa în via a celor doi fii?

10. Ce întrebă apoi Isus pe mai marii profeților? Ce răspunse aceștia? In ce a greșit cel dintâiu? Ce a făcut ca să fie iertat acelu rău? Care eră picutul celui de al doilea fiu?

11. Ce se săli Isus să-i facă să vadă? Ce le spuse despre acei pe cari îi disprețuiesc?

12. Ce este și astăzi Isus pentru noi? Un cine se asemănă El în mila și iubire? Ce făgăduința este dată pentru acei cari își mărturisesc păcatele?

Lecciónea 15 — 27 Martie 1926.

Repetiția.

De memorizat: Repetiția textelor de memorizat din cursul trimestrului.

1. La masa unui fariseu, Isus spuse o pildă despre un om care făcū o cină mare. Când sosi vremea să vină oaspeții, aceștia începură să ceară iertare. Atunci lu frimes un serv pe străzi, pe alție și la drumul mare spre a găsi pe acei cari vor să vină. Isus lămurī că acei cari se scuză că nu pot primi invitația pentru serbarea cerească, vor fi lăsați, și alții vor luă locurile lor.

2. Isus mai spuse încă o altă parabolă

despre un flu care părăsi casa părintească și merge într'un jnău depărtat unde își cheltui averea și ajunsse sfârșind și fără prieteni. Deși eră foarte păcătos, se hotărî să se întoarcă acasă. Tatăl său, ducând grija lui și dorindu-l, îi văzu încă de pe când se găsea pe cale, și alergă să-l iasă înainte, și îmbrățișă și-l duse cu multă bucurie în casă. Această pildă ne ajută să înțelegem iubirea lui Dumnezeu pentru fiii Săi ce s'au rătăciți dela El.

3. Într'o altă pildă, un econom risipi averea slăpănului său. Când îl chemă să-și dea socoteală, el căută să se împrietenescă cu acei cari delorau slăpănului său, făcându-i să plătescă numai o parte din datoriile în loc să o plătească toată. În felul acesta ei erau părtași cu economul la necinste, și erau datori să îngrijească de el pentru binele făcut. Oamenii cari nu iubesc pe Dumnezeu, sunt foarte credincioși în a servi lor înșile, ca și acest econom. Acei cari iubesc pe Dumnezeu vor fi totdeauna mai mult doritori de a servi Lui.

4. Isus iubiă pe Maria, pe Marta și pe Lazăr. Într'o vreme pe când Isus eră departe, Lazăr se îmbolnăvi foarte greu. Surorile lui trimiseră după Domnul, dar El nu veni îndelă, și apoi Lazăr muri și fu înmormântat. Când veni Isus, El merge la mormânt și strigă cu voce tare: „Lazăr, ești afară”, și el, care fusese mort, ieși afară din mormânt. Mulți ludei crezură în Isus din pricina acestei minuni.

5. Isus spuse o pildă în care un fariseu și un vameș au mers la templu să se roage. Fariseul cel mândru gândi că el este mai bun decât alții, și în rugăciunea sa se lăudă cu faptele lui bune. Vameșul eră foarte trist din pricina păcatelor sale, și se rugă să fie iertat. Dumnezeu nu putu să nădă rugăciunea fariseului, dar El ieră pe vameș de păcatele pe care le avusese, și acest om merge acasă vesel.

6. Un lăcăț bogat care eră mai marele unei sinagogi, veni alergând la Isus spre a-l atâta ce trebuia să facă spre a fi mântuit. Isus îi spuse să pazească poruncile. Tânărul socoti că totdeauna le-a păzit. Alunei Isus îi spuse să-și vândă ceace are, și să dea la săraci; apoi să vină și să-L urmeze. Tânărul se îndepărtă fiind foarte trist, căci eră foarte bogat.

7. Isus spuse că împărăția cerurilor este asemenea unui om slăpăn de casă care angajează lucrători spre a lucra în vie. Acelora cari au început de dimineață îi s'a făgădui căte un dinar, drept plată

pentru lucrul dintr'o zi. Alți lucrători fură trimiși mai târziu în vie, și unii nu lucrară decât o oră. La sfârșitul zilei, toți primiră aceeaș plată. Isus lămură că nu mulțimea de fapte, ci dorința noastră de a sluji, este ceace îi place lui.

8. Ucenicii credeau că Isus va întemeia în curând o împărăție pământească. Mama lui Iacob și a lui Ioan, ceru ca acești doi fi ai ei să poată avea locurile cele mai de cinste în împărăție. Isus le vorbi că acela care vrea să fie cel mai mare, trebuie să se gândească cât mai puțin la sine, și să dorească a sluji pe alții. Isus ne este pildă.

9. Zacheu doră să vadă pe Domnul Isus, dar el eră un om mârșel, iar mulțimea din preajura lui Isus eră numeroasă așa că Zacheu alergă înainte și se urcă într'un pom. Când ajunse Isus dedesubtul pomului, chemă pe Zacheu pe nume și-i spuse să se coboare căci El vrea să vină în casa lui. Vameșul cel bogat îi dădu lui Isus, inima, și spuse că el vrea să dea jumătatea din averea sa pentru săraci, și dacă a nedreptății pe cineva, îl va despăgubi împătrit.

10. Isus a fost invitat la o sărbătoare în Betania. Maria unse în taină picioarele lui Isus cu un parfum din cele mai scumpe, procurat de ea cu multă cheltuială. Iuda împreună cu alții, gâsiri că ceace o făcut este rău, dar Isus primi această faptă pornită din iubire, zicând: „Eu facu ce putu”.

11. Isus călătorește la Ierusalim pe un mânz, în timp ce oamenii cari îl iubeau își înalțeau hainele pe cale, și înălțau cu voce tare laude Aceluia pe care ei îl numiau Rege. După ce cumpărătorii și vânzătorii au fost isgoniți din Templu, bărbați, femei și copii veniră cântând cântece de slavă.

12. Într'o dimineață, Domnul Isus eră sfârșind, și El căută să găsească smochine într'un pom care avea belșug de frunze. Dar în pom nu se găsea nici un fruct, astfel încât Isus spuse să nu mai rodească pociodată, și pomul se uscă și nu mai avu vieață în el. Smochinul este asemenea acelor oameni cari pretind că aparțin lui Dumnezeu, dar cari nu doresc să aducă în inimile lor roadele iubirii lui Dumnezeu.

Intrebări.

1. Ce pildă spuse Isus când se află în masa unui fariseu? Care a fost purtarea invitatilor față de chemarea făcută? În

ce chip au fost aduși oaspeți la sebare? Cevor fi pierdut pentru totdeauna acei cari refuză invitarea pe care le-o face cerul?

2. Spune întâmplarea cu fiul care a părăsit casa părintească și a'a dus în-
t're un sinut îndepărtat. Ce ne ajută pa-
rabola sa înțelegem?

2. Ce hotărâre își luă un econom ne-
credincios spre a veni în ajutorul situ
proprie, atunci când află că nu mai
poate fi econom? Cine vor fi de tot ze-
loși spre a servi pe însoțitorul?

4. Ce înfrustrare veni în casa umila
dintre prietenii cei mai buni ai lui Iisus?
Cum se schimbă mai târziu tristețea în
bucurie?

5. Cum se rugă în Templu, fariseul
cel mândru? Cât de deosebit se rugă sâr-
manul vameș? Care rugăciune fu ascită
și primi răspuns?

6. Ce unia să știe un tânăr bogat? Ce
scotită ei că făcuse totdeauna? La ce în-
crederea îl puse Domnul Iisus? Ce făcū
când auzi proba la care fu pus?

7. În pilda stăpânului de casă și a
vierului, în ce vreme merse la lucrării
la lucru? Ce plăti primii fiecare din ei?
Pina noastră ne este dată de Domnul
după măsura faptelor, sau după spi-
ritul cu care am lucrat?

8. Ce credea ucenicii lui Iisus? Ce
cinste se așteptau din vremea să primească?
Cine va fi scotit ca cel mai mare în
împărăția cerurilor? Cine ne este pilda?

9. Ce știu despre Zahari?

10. Cum dovedi Maria, iubirea ei cea
puternică față de Domnul Iisus? Cine
scoti că fapta sa a fost rea? Ce spus
Iisus despre Maria?

11. În ce chip regese întră odată Iisus
în Ierusalim? Cum a fost primit de cri-
stori îl iubiau? Ce a mai făcut Domnul
Iisus? Cine l-a adus laudă și umbră?

12. Unde căută Iisus să găsească odată
hrană? Care lucru îl lăsa? Ce spus
Domnul Iisus către pop? Care clasă de
omeni este asemenea smochinului?

Textele de memorizat din cursul trimestrului.

1. „Oricine se înalță pe sine va fi u-
milit, și cine se umilește pe sine va fi
înălțat”. Luc. 14, 11.

2. „Sculându-mă voia merge la tatăl
Meu”. Luc. 15, 18.

3. Cel credincios în puțin este cre-
dincios și în mult”. Luc. 16, 10.

4. „Eu sunt învierea și viața. Cine crede
în Mine viu va fi, chiar dacă va fi murit”.
oan 11, 25.

5. „Lăsați copiii să vină la Mine și
nu-i oprăți; căci împărăția lui Dumnezeu
este a unor ca acestia”. Luc. 18, 16.

6. „Dacă voești să intri în viață, pă-
zește poruncile”. Mat. 19, 17.

7. „Mergeți și voi în viața mea, și ce
este cu drept voia de vouă”. Mat. 20, 4.

8. „Care ar voi să fie întâiul între voi,
va fi sluga voastră”. Mat. 20, 27.

9. „Și curând se dele jos, și-L primi cu
bucurie”. Luc. 19, 6.

10. „Eu făcū ce puțin”. Marc. 14, 8.

11. „Oșana, Fiul lui David, binecuvân-
tat este cel ce vine în numele Domnului”.
Mat. 21, 9.

12. „Dacă nu vă veți fi pocăit, toți a-
semenea veți pieri”. Luc. 13, 3.

CURIERUL

Numărul membrilor comunății Adven-
tiștilor în lumea întreagă este, după ultima
statistică de 250.879; dintre cari în România
sunt 6250, în anul 1924 au fost câștigați în
lumea întreagă un număr net de 16.783, cel
mai mare număr care a fost adăugat la co-
munitatea noastră dela organizarea ei. Lu-
crarea aceasta se face în 119 țări, prin 52
Uniuni, coprinzând 158 conferințe, 164 căm-
puri misionare, și 248 instituțiuni, utilizând
8.679 lucrători evangheliști, și 7.726 lucră-
tori în instituțiuni, o forță totală de 16.405
sau în alte cuvinte un lucrător activ la fie-
care patruzeci membri ai comunății.

Camponia misionară din săptămâna
mare a anului trecut a folosit pentru des-
voltarea lucrării de editură din tinuturile
catolice ale Italiei.

Se caută de sora A. Dr. Pascu o pereche
de bătrâni, sau singur bătrân or bătrână
să stea la țară, să aibă grijă de curte;
l se dă casă, căldură, întreținere și 4 mil
lei anual. A se adresa neîntârziat pe a-
dresa: Str. Sfânta Vineri 20, București

Cine dorește locuri de grădnicie, a se
adresa tot acolo.